

de praktijk

OETC wordt in Nederland georganiseerd door de overheid voor kinderen die zelf of van wie de ouders afkomstig zijn uit Griekenland, Italië, Joegoslavië, Portugal, Kaapverdische eilanden, Spanje, Marokko, Turkije of Tunesië, uit een andere lidstaat van de Europese Gemeenschap, en voor kinderen met een Molukse achtergrond. Daarnaast zijn er initiatieven door gemeenschappen zelf: er zijn Chinese scholen, plaatsen waar Hindoestaanse en Pakistaanse kinderen Hindi, Urdu of Sarnami leren, er wordt geëxperimenteerd met lessen in het Sranan Tongo en Papiamentu. De leerkrachten van deze groepen schrijven over hun praktijk. Over de functie van de taal in de gemeenschap, over de organisatie en doelstellingen van hun OETC, en vooral over wat ze doen in de klas en wat de problemen daarbij zijn. Er zijn verschillen. Maar een belangrijk kenmerk hebben alle leerkrachten gemeen, namelijk de inzet waarmee men probeert te zorgen dat OETC goed onderwijs is. Het feit dat het onderwijs wordt gegeven aan allochtone leerlingen die in Nederland opgroeien, stelt de leerkrachten vaak voor dezelfde vragen. De kinderen beheersen de moedertaal op een andere manier dan in het land van herkomst. De leermaterialen moeten aansluiten bij de Nederlandse situatie. De beperkte tijd dwingt tot selectie en aanpassing. De bijdragen van de leerkrachten bieden geen kijk op de 'ideale' OETC-les. Het zijn verslagen van hoe er op dit moment geprobeerd wordt OETC vorm te geven vanuit de behoeften die men heeft op het terrein van organisatie en leermiddelen. Net als in het onderwijs van hun Nederlandse collega's kenmerken de meeste lessen zich door een combinatie van werken met traditionele methoden en pogingen tot vernieuwing. Inzicht in overeenkomsten en verschillen tussen taalgemeenschappen is belangrijk voor schoolwerkplan- en leerplanontwikkeling: voor het OETC zelf en voor de relatie van het OETC met het 'Nederlandse' programma.
